

Min ballonfærd ved VM

Jeg har for nylig deltaget i VM på halvmaraton. Foruden verdenseliten deltog 30.000 motionsløbere. Løbet foregik i Københavns gader, og hele den indre by var afspærret. Jeg blev oprindeligt tilmeldt for 1½ år siden, hvor alle udbudte pladser var solgt i løbet af 2 dage. De sidste dage op til løbet, blev jeg gennem min løbeklub tilbudt at blive fartholder, da arrangørklubben Sparta manglede frivillige hjælpere. Jeg tilbød mig, da jeg aldrig havde prøvet det før, og så havde jeg en undskyldning for ikke at skulle presse mig selv og løbe mig selv ud. Tilmed indebar det også, at man deltog gratis i løbet (normalpris 600 kr.) og fik tilbudt specielt løbetøj.

men jeg tror nu, at løbepigerne har den fornødne ballast.

På selve dagen mødte jeg op tidligt i et specielt telt for fartholdere nær målområdet og VIP-teltet. Vi blev beværtet og fik udleveret vores tøj og en ballon påført vores sluttid og med gruppefotografering. Jeg var i gruppen med sluttid på 2.20. De var ikke uden problemer at få påmonteret ballonen. Den første jeg prøvede med, kom jeg til at slippe, så den strøg lige til vejrs. Jeg fik en ny, og så spurgte jeg en pige ved siden af, hvordan hun havde sat den fast. Hun kiggede på mig og sagde, at hun nok ikke kunne hjælpe mig, for hun havde sat den fast i sin BH. Her har kvinder igen en fordel, og hvis I ser en ballon flyve omkring med en BH, kender I forklaringen,

I god tid gik vi til vores position i startfeltet, som var næsten 1 kilometer langt og placerede os, så vi var synlige for løberene. I hele startområdet var der overalt storskærme, så vi kunne følge tv transmissionen. Over alt var der en helt specielt forventningsfuld stemning, og alle var smilende og glade, og det var et fantastisk flot vejr, som satte stemningen yderligere i vejret. Flere gange under løbet var det sådan, at nakkehårene rejste sig, f.eks. da vi gik med mod vores plads og nationalmelodien blev sunget over højttalerne. På skærmen kunne vi se elitedamerne og mændene blive sendt af sted, og vi rykkede langsomt frem mod startsnoren. Vi blev sendt af sted 40 minutter efter de første mænd og motionister var sendt afsted, og vi kunne se de første kvinder kommer i mål, inden vi overhovedet var kommet afsted.

Vi var 7-8 fartholdere i min gruppe, og vi skulle så i fællesskab holde sammen og finde det rette tempo, og det var ikke helt nemt, da vi var tilbøjelige til at løbe for hurtigt, og vi ønskede også at have lidt i overskud, så vi kunne holde igen ved de 3 væskedepoter, for at give løberne lejlighed til at indtage væske, som var nødvendigt i varmen. Overalt på ruten var der tæt med tilskuere, og da vi løb med en samlet klump bag ballonerne, var der altid ekstra jubel, når denne klump af løbere kom forbi. Nogle af fartpigerne var også vældig gode til at gejle tilskuerne yderligere op ved tilråb. Specielt var der flot ved Frederiksberg Runddel, hvor vi drejede ned af Frederiksberg Alle. Her havde kommunen rejst en flagalle med flagstænger på skrå så langt øjet rakte ned af gaden. Masser af steder undervejs var der musikunderholdning, og ofte gav ensemblelederen os et ord med på vejen.

Da vi nærmede os målet, havde vi stadig ikke fået justeret tiden fuldt ud, men mente så vi kunne gøre det på det sidste stykke. Det var dog helt umuligt, for her var en helt fortættet stemning blandt tilskuerne, så vi nærmest blev båret frem, og det var umuligt at løbe langsomt. Det sidste stykke løb fartholdet tæt sammen og vi løb over målstregen med hinanden i hænderne. Hjem til fortjent væske frugt og servering i fartholderteltet. Vi må med skam bekende, at vi desværre var næsten et par minutter for hurtige. Til gengæld kan vores løbegruppe så glæde sig over, at de har fået en bedre tid end forudsat, og vi fik da heller ingen klager.

Det var noget helt specielt under et løb at kunne fornemme stemningen og omgivelserne på en helt ny måde, idet man ikke blot skulle koncentrere sig om selv at løbe på en god tid. Vi følte os også som noget særligt, for løbere har en kolossal autoritetstro, og de kom før og under løbet og spurgte om de mest forskellige ting såsom ruten, omgivelser, væskedepoter, og hvordan de bedst kunne disponere deres løb. Vi ville ikke udstille vores uvidenhed, så vi svarede flot på alt, hvad vi blev

spurgt om. Det resulterede også i, at vi fik en meget hyggelig snak med mange undervejs, og de var meget taknemlige. Jeg talte således en del undervejs med en pige, som var lidt usikker overfor, hvordan hun mest hensigtsmæssigt skulle løbe. Bagefter kom hun over til fartholderteltet for personligt at takke mig. Det luner lidt og giver en vis tilfredsstillelse.

Alt i alt en god dag og en dejlig måde at opleve et løb på og så tilmed et VM. Det var en "once in a lifetime" oplevelse. Jeg troede, at det hermed var slut, men fornylig har jeg fra Sparta fået tilbud om at blive fartholder ved Lillebælt halvmarathon. Det er et løb med 11.000 deltagere, som er meget populært, og det er som regel udsolgt i løbet af 2 dage, så der har jeg altid opgivet at deltage, men nu får jeg så uventet chancen, tilmed med bustransport fra København og forplejning og tøj.

Finn Thomsen